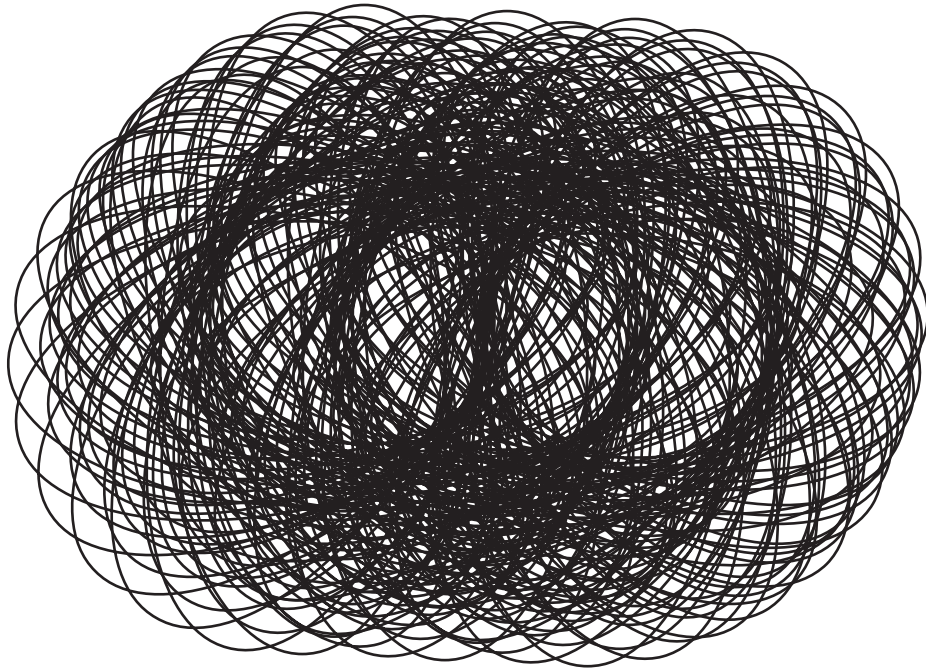

Entusiasmo poético

‘O SOL DE HOMERO’ É UN LIBRO FERMOZO, FERMOSÍSIMO. UNHA APAIXONADA LOITA POR DEFENDER E ABRIR O MUNDO POÉTICO E REBELDE. COMO CAMIÑAR BAIXO A CHUVIA AÍNDA QUE CHOVA MOITO, MOITÍSIMO. PARA MIN ESTE LIBRO SIGNIFICOU REVELACIÓN, ABERTURA, ALEGRÍA. VENTO CON MÚSICA, MÚSICA CON VENTO. COMO DEIXAR O PARAUGAS ROTO NA ESTRADA E BOTARSE A CORRER. COMO UNHA FLOR. ESTE LIBRO É TAN BONITO COMO UNHA FLOR.

L

er este libro significa mergullarse nun mar enorme de poesía e verdade e bondade e ilusión. Significa atravesar un campo escuro e meterse na arte, na alegría feliz da arte. É un acto de fe e amor e espiritualidade. Cunha linguaxe perfecta, poética, triste. Cunha forma de dicir sinxela pero enorme, grande. Trátase de reflexionar sobre a poesía. Sen esgotar o misterio. Sen romper as ideas. Abrindo os debuxos. Facendo un bonito cadro, como un grandísimo pintor de miradas e palabras e silencio. Ben documentado, con moitas referencias, moitas citas, como un collage de terciopelo azul. Como o conto dunha vella. Como a canción dunha nena. Como o amor e o sexo na xuventude. Xavier Seoane é o autor, autor poeta e lector de múltiples lecturas, coas que xoga, dun xeito íntegro, lúcido, soñador, aberto. Un libro feito con mimo, con curiosidade intelectual, con ganas de berrar aínda que sexa só berrando no silencio.

Dicindo que a poesía é importante nun mundo que morre, que agoniza enfermo, ludópata, tecnificado, frío, fóra do calor dos amantes que se encontran na habitación e se bican e se tocan mirando ó mar. Poesía delirio, poesía liberación. Poesía que é música, poesía que atravesa ríos sendo música, e chegando ao mar, á morte.

A morte non se explica sen poesía. Hai versos, quedan versos no mundo, escribiremos versos como un xeito de morrer nacendo. *O sol de Homero*, guía para a poesía. Guía emocionada, suxestiva, elegante. Guía para obedecer e desobedecer, para abrir moito os ollos. Abrir os ollos moitísimo.

Un libro que é amor, dalgún xeito. Dalgún xeito amor. E aventura. E catarse. E ilusión. É un libro moi positivo e moi ilusionante.

Lendo este libro dan ganas de escribir poesía moito, sempre. Lendo este libro unha vaise dando conta de toda a riqueza que hai no acto poético, tan sublime, tan rebaixado pola sociedade. Escribir poemas para matar a vida, matar o tempo, matar a morte.

Le este libro é renacer un día, un día calquera, no que vai frío e chove e todo está escuro, e vale a pena abrir os ollos á realidade e nadar, nadar forte, correr pola cidade, pararse eternamente nos ollos das vacas.

Volver a unha aldea. Volver para empezar todo de novo. Abrindo pouco a pouco, con coitado, a luz do día, que se filtra pola fiestra.

Dando moitos pasos adiante para poder bailar moito. Para seguir vivos aínda que todos desexemos o suicidio. Eu desexo unha morte contenta, poética, aberta. Eu desexo un día de mar, vento e música. E frialdade, a frialdade do inverno. O frío grande dos días, todos iguais, repetindo sempre unha canción intensa.

O sol de Homero é un libro interesante que che calma, que me calma. Calma a miña histeria de nena maldita e alucinada. Acende o meu ánimo destruído. Recomponme a alma.

A poesía é eso, eso que nos di Xavier Seoane, eso auténtico, limpo, enorme, libre. Esas ganas de vivir e rachar a vida. Eso revolucionario, violento. Esa tenrura que teñen todas as nenas cando medran e se fan mulleres. Esas mulleres que rompen o sexo e os vestidos. Que sangran, como se sangrar fose unha manifestación importante e necesaria. Totalmente necesaria. Necesario como todas as drogas.

A poesía tamén é droga, superstición salvaxe, unha ventá grande que se abre ao mundo todo, enteiro, uns ollos enormes de animal enfermo nunha festa humana. Cada día pasan cousas e nunca pasa nada, nunca acaba de pasar nada. Nunca chegamos a ningún lugar, e mirámonos uns aos outros, correndo todos, nunha carreira sen principio nin final. No suspenso. No precipicio. No caos.

Esa felicidade de facer poesía. Esa sinceridade enorme. Facer poesía coa vida, cun coitelo que vai abrindo pouco a pouco todo. Facer poesía como quen fai sexo. Abrir a vida.

Foi para min un acto moi feliz e case infantil e primixenio ler este libro antigo. Digo “antigo” porque o autor reflexiona sobre a poesía e o pensamento de tódolos tempos. Resume o mundo. Resume a vida. Como eu resumo todo nunha foto miña de cando eu tiña seis anos.

Eu a piques de entrar no colexio, en Curtis. Eu da aldea na vila, empezando unha historia de dor e violación, de miradas novas e rebeldía, de bágoas e xogos, no recreo, con todos os nenos, xogando a todos os xogos, socializándome, como quen rompe pedras nos meus ollos e me atravesa con cristais.

Eu alegre. Eu alegre nos poemas. Nas páxinas que escribo cos meus dedos rotos e a miña naturalidade. Como unha nena enferma que xoga a facer poesía para inventar o mundo. Un mundo mellor, máis transparente, máis amable, máis divertido. Como rir moito, moitísimo, unha noite calquera, na cama de calquera home. Como romper os ollos e recompoñelos no sexo.

Trescentas páxinas as deste ensaio, que se len con moito pracer, con entusiasmo, porque se trata dun libro entusiasmado. Un libro tan alegre facíanos moita falta, aquí, na Galicia desapaixonada.

A paixón de rebentar, escribir. E crer que a poesía pode ser unha cousa importante, aínda que non nos paguen cartos por ela, aínda que os poetas sexan tipos raros que naufragan e choran. Aínda que o vento se volva na nosa contra. Sobreviviremos escribindo poemas, sobreviviremos facendo palabras novas e cousas novas.

A casa levantárase a si mesma, ela soa, cos nosos corazóns acendidos, co noso amor de vacas, coa nosa fantasía. A fantasía é importante porque descobre un xeito científico e novo de ver. Descubre cousas novas aínda que sexa repetindo sempre o mesmo. Cambian as ideas, cambian as formas, cambiamos nós, cambia o mundo.

Todo é unha volvoreta que se cansa. Todo é un ruído, demasiado ruído, pouca claridade aberta, pouca imaxinación. Cando a imaxinación o é todo, e enche as nosas vidas de amor. Cando as follas das árbores caen e o amante me mira no parque. Estamos sós o amante e eu, libres, tristes, tímidos, alegres.

Non se trata de sentenciar, trátase de descubrir camiños, facer moitas preguntas, entender o mundo. Entender a poesía, como unha forma de entender o mundo.

Bailar. Bailar sempre. Berrando. Buscando e abrindo e disfrutando. Buscando poesía na derrota das cousas. No final dos vestidos todos de muller. Esa puta cansa que me mira cun xesto de infelicidade.

Eu entro no bar e agardo. Eu leo o libro *O sol de Homero*. Eu vístome de negro e azul porque son as miñas cores preferidas. Eu sangro, sempre sangro moito, aínda que sangrar sexa un acto que doe moito. Non son masoca, estou viva, e a vida é sufrimento e amor.

Amor e alegría. Este libro está cheo de amor e alegría. É o libro dun alto poeta. É o libro dun gran home. Non o coñezo persoalmente, pero chéganme ecos de que é un ser moi humano e moi poeta e moi sensible.

Vive na Coruña e eu vivo en Santiago.

O seu libro resulta case medicinal. Case é como un pouco de saúde cando a saúde falta. É poesía alta e sensibilidade e comunicación. É un poema para superar o frío. Un longo e sostido poema, roupas longas que me abrigan e me visten e me ocultan, como nun xogo de vida e máscaras, de sangue e poesía. O libro do entusiasmo poético. O libro do amor. O libro da enerxía nova que nos facía falta. Para, por fin, botar a correr.